

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 lipca 2005 r. dotycząca skargi na ujawnienie w prasie informacji o bezrobotnym przez Dyrektora Urzędu Pracy.

Warszawa, dnia 19 lipca 2005 r.

GI-DEC-DS- 202/05

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2 i art. 18 ust 3, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 1984 r. nr 5 poz. 24 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, wszczętego na skutek skargi Pana Z, na ujawnienie prasie przez Panią A Dyrektora Urzędu Pracy, jego danych osobowych

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana Z, zwanego dalej Skarżącym, w której wskazał, że Pani A - Dyrektor Urzędu Pracy (zwana dalej Dyrektor PUP) ujawniła prasie informacje dotyczące jego osoby i wniósł o zastosowanie wobec niej sankcji określonej w art. 51 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie wyjaśniające. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń:

1. W lutym 2005 r. w „Gazecie” ukazał się artykuł „Przy kawie o ważnych sprawach”, relacjonujący spotkanie Dyrektora PUP z przedsiębiorcami – potencjalnymi pracodawcami.
2. W dniu 9 marca 2005 r. Skarżący skierował do „Gazety” „sprostowanie” tj. list będący polemiką z powyższym artykułem, krytykujący działalność PUP i zarzucający temu Urzędowi m.in. kłamstwo, łamanie prawa bezrobotnych oraz nie- realizowanie prawa do dostępności i jawności informacji o ofertach pracy i szkoleniach. W liście tym Skarżący udostępnił w/w „Gazecie” swoje dane osobowe.
3. Autorka artykułu, w którym cytowane są zarzuty Skarżącego wobec PUP, zwróciła się do Dyrektora PUP o ustosunkowanie się do podniesionej przez Skarżącego krytyki działalności Urzędu i w dniu 20 marca 2005 r. opublikowała odpowiedź Pani A na stawiane zarzuty. W odpowiedzi w „Gazecie” ujawnione zostały dane dotyczące Skarżącego zebrane w Urzędzie Pacy i stanowiące wyjaśnienie jego sytuacji jako bezrobotnego, który „stracił ten status na własne życzenie”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Powołana wyżej ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W przypadku stwierdzenia naruszenia którejś z takich zasad – w szczególności określonej w art. 23 lub 27 ustawy – Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stosownie do dyspozycji art. 18 ust. 1 ustawy, wydaje decyzję administracyjną. W szczególności Generalny Inspektor może nakazać administratorowi danych usunięcie uchybień (art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy) albo usunięcie danych osobowych (art. 18 ust. 1 pkt 6 ustawy). Jednakże w przypadku, gdy przepisy innych ustaw regulują odrębnie wykonywanie czynności, o których mowa w art. 18 ust. 1, stosuje się przepisy tych ustaw (art. 18 ust. 3 ustawy).

W przedstawionym stanie faktycznym, a także w oparciu o przedłożone Generalnemu Inspektorowi wyjaśnienia, należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie znajdują

zastosowanie przepisy zawarte w ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 z późn. zm.), zwanej dalej Prawem prasowym.

Redaktor „Gazety” zwrócił się do Dyrektora PUP o ustosunkowanie się do podniesionej przez Skarżącego krytyki na działalność Urzędu.

Dyrektor PUP Pani A odpowiedziała na podniesione przez Skarżącego zarzuty, realizując tym samym obowiązki wynikające z Prawa prasowego, które w art. 6 pkt. 2 stanowi, że organy państwowe, przedsiębiorstwa państwowe i inne państwowe jednostki organizacyjne oraz organizacje spółdzielcze są obowiązane do udzielenia odpowiedzi na przekazaną im krytykę prasową bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu miesiąca.

Jak wynika z powyższego, ujawnione w artykule prasowym informacje dotyczące Skarżącego, stanowiły odpowiedź Dyrektora PUP na stawiane przez niego, w liście do Gazety, zarzuty. Wcześniej, natomiast Skarżący sam udostępnił prasie swoje dane osobowe, godząc się tym samym na ich ujawnienie, ponieważ w skierowanym do Redakcji liście nie zastrzegł nieujawniania powyższych danych, chociaż mocy art. 15 ust 2 pkt 1 Prawa prasowego miał do tego prawo. Działanie Dyrektora Urzędu należy zatem oceniać w kontekście realizacji obowiązków wynikających z prawa prasowego.

Odnosząc się do wniosku Skarżącego o zastosowanie wobec Dyrektora PUP art. 51 ustawy, wskazać należy, że w świetle przepisów art. 18 ust. 1 oraz art. 19 ustawy o ochronie danych osobowych zainteresowany może domagać się od Generalnego Inspektora jedynie wydania decyzji administracyjnej. Wskazany art. 18 ust. 1 przewiduje bowiem, że w razie stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej nakazuje administratorowi danych, w drodze decyzji administracyjnej, przywrócenie stanu zgodnego z prawem. W myśl natomiast art. 19 ustawy, w razie stwierdzenia, że działanie lub zaniechanie kierownika jednostki organizacyjnej, jej pracownika lub innej osoby fizycznej będącej administratorem danych wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w ustawie, Generalny Inspektor kieruje do organu powołanego do ścigania przestępstw zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, dołączając dowody dokumentujące podejrzenie, natomiast Generalny Inspektor nie posiada kompetencji w zakresie nakładania kar przewidzianych w art. 51 oraz w pozostałych przepisach karnych ustawy.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie posiada uprawnień do zastosowania w formie decyzji trybu z art. 19 ustawy, co potwierdza orzecznictwo WSA.

Biorąc pod uwagę powołane wyżej przepisy (tj. art. 18 ust. 3 ustawy oraz Prawo prasowe), a także okoliczności rozpatrywanej sprawy, stwierdzić należy, że brak jest podstaw

do zastosowania ustawy o ochronie danych osobowych, a tym samym nie znajduje też uzasadnienia wnioszek Skarżącego o zastosowanie przez Generalnego Inspektora art. 51 ustawy i także z tego powodu nie może zostać uwzględniony.

Niezależnie od powyższego Skarżący podniósł także zarzut, że „artykuł ten [zamieszczony w Gazecie], narusza moje prawo do wolności oraz narusza dobra osobiste, jest wykorzystaniem stanowiska do celu deprecjonacji i zastraszania...”. Wskazać zatem należy, iż Generalny Inspektor - jako organ, którego kompetencje wyznacza ściśle ustawa o ochronie danych osobowych nie jest uprawniony do wydania rozstrzygnięcia w tym zakresie. Jeżeli w ocenie Skarżącego ww. artykuł narusza jego dobra osobiste, może skorzystać z prawa wniesienia stosownego powództwa cywilnego do właściwego sądu powszechnego. Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do § 2 wskazanego przepisu, jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Jednocześnie, w myśl art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Natomiast art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), wskazuje na właściwość sądów okręgowych w rozstrzyganiu spraw tego rodzaju. Ponadto, jeżeli Skarżący uważa, iż jest zastraszany przez Dyrektora PUP, to ocena powyższego należy do prokuratury oraz sądu.

Kwestie powyższe należą zatem do kompetencji innych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa, co potwierdza również orzecznictwo sądowe.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00), stwierdził bowiem m.in., iż Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach

należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami”.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.